

MIROSLAVA
VARÁČKOVÁ

len to nikomu
nepovedz

LEN TO
NIKOMU
NEPOVEDZ

MIROSLAVA VARÁČKOVÁ

LEN TO
NIKOMU
NEPOVEDZ

sloart

Copyright © Miroslava Varáčková 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1417-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Zodpovedná redaktorka Dana Brežňanová

Návrh obálky Alexandra Hovorková

Produkcia Dana Klimová

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2015.

Sadzba a zalomenie Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač KASICO, a. s., Bratislava

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Všetkým deťom, pre ktoré je škola utrpením.
Nemlčte! Sme tu pre vás!*

September 2014

Na konci ulice si všimnem pohyb. Niekoľko dievčiek z našej školy sa práve vracia z večerného záťahu. Už z diaľky zbadám, že dosť popili. Spoznávam Maťa a Karčiho, Paulinu svižnú chôdzu a Dženine husté vlasy, ktoré jej pri pohybe skáču sem a tam.

Idú ku mne. Jeden krok dopredu, druhý do strany, veselé balansovanie a strata rovnováhy. Potichu sa zasmejem, keď sa Karči zavesí na Paulu a obaja sa zdrúzgajú na mokrý chodník. Ich nálada preniká až ku mne, na zlomok sekundy mi v tele dokonca zapulzuje radosť.

Opriem si hlavu o stenu, pritiahnem kolená tesnejšie k bruchu a odhrniem kraj záclony, ktorá mi bráni v ostrom výhľade. V izbe mám zhasnuté, zvonka nemôžu vidieť, že sedím na parapete a sledujem ich, iba ak... iba ak by sa pozorne zahľadeli na moje okno.

Pomrvím sa, stiahnem sa viac dovnútra. V prítomí svojej izby sa cítim bezpečne, už roky mi poskytuje útočisko pred vonkajším svetom, ktorý spoza dvojitého skla a rozrezaný žalúziami pôsobí krehkejšie a menej kruto, než aký je.

Zrazu na okne pristane hrča blata. Vrazí do sklenej tabule, zatrasie ňou a potom sklízne na podobločnicu. Mimovoľne sa za-

chvejem, zatajím dych, na okamih privriem oči a potlačím náhly nával strachu, ktorý tak rýchlo vystriedal veselosť.

Spolužiaci museli guľu urobiť z hliny, čo leží pri susedovom plote. Dal si ju tam iba včera naviezť, rovné tri kubíky, aby ňou postupne zasypal základy starej šopy, ktorú nedávno zhodil, ako vravel Ivovi a Ivo zasa referoval mne. Ani som si nevšimla, kedy sa stihli skloniť a v dlaniach ju utľapkať, až príliš som sa sústredila na to, ako splynúť s tmou, ako sa utiahnuť hlbšie do samoty a uniknúť pred ich zrakmi.

Po chvíli nasleduje ďalší náraz a potom ešte jeden. Posledný vyvolá hlasné cinknutie. Vzápätí sklo praskne, no nerozsype sa, ostane na ňom iba pavučinová puklina, ktorá sa rozlezie až po okraje. Asi sa v hline ukrýval kameň.

Nehybne čakám, čo sa bude ešte diať, a v nádeji, že sa poberú preč, ich sledujem.

Karči sa rozrehoce a predvedie niekoľko obscénnych pohybov panvou. Prepadne ma obava, či ma naozaj nevidia, či si nevšimli moju siluetu alebo tieň, na čo mi skrúti žalúdok v bolestivom kŕči a celá sa roztrasiem. Pomaly zleziem z parapetu a presuniem sa na posteľ. Natiahnem ruku, nahmatám malé obdĺžnikové tlačidlo na prehrávači, čo mám na polici nad hlavou, a pustím si obľúbené cédečko, ktoré som si už dnes prehrávala celé poobedie, aby som prehlušila okolitý ruch.

Izbu zaplní kvílenie gitár a prudké údery do bicích.

Zavriem oči, schúlím sa do klobka a vyhánam démonov, čo sa mi usadili na prsiach. Potrebujem sa zhlboka nadýchnuť, potrebujem premôcť strach a ťaživý pocit poníženia.

Kiež by som sa vedela upokojiť tak rýchlo, ako rýchlo som stratila vnútornú rovnováhu.

* * *

„Si v poriadku?“ ozve sa z dverí Ivov hlas. „Počul som zdola nejaký hluk a buchnutie, spadlo ti niečo? Alebo si spadla ty?“

Prehltnem, rýchlym pohybom viečok zatlačím slzy a otočím sa k nemu. Ešte stále ležím na posteli a bojujem s návalom negatívnych pocitov.

„Som okej, nič sa nestalo.“ Pokúšam sa vykúzlíť úsmev, no márne. Ústa mi skrúti do divnej krivky, ktorá prezrádza viac, ako chcem. Ivo môj úšklábok postrehne, ostražito sa obzrie po izbe a spozoruje fláky na okne. Podíde k nemu bližšie, nazrie von a prstami prejde po pukline na skle.

„Kto to bol?“ Tvár zvráští do nasrdenej grimasy a rukou si prehrabne husté svetlé vlasy. Podvedome sa nahrbí, vďaka čomu jeho mocná postava budí ešte väčší rešpekt ako zvyčajne.

„Nik,“ márne zaklamem a rýchlo uhnem očami, lebo nechcem, aby v nich prečítal všetky emócie, ktoré sa mnou prehávajú. „Kto by mal?“

„Môžem trikrát hádať? Som si istý, že uhádnem na prvý raz.“

„Nechaj to tak, Ivo, škoda reči, veď vieš.“

„Zase oni, že?“ precedí pomedzi zuby. „Karol a tie...“

Nepatrne prikývnem, aj tak už asi nemá zmysel zapierať, keďže sa dovtipil i sám. V bruchu sa mi rozleje pocit pálivý ako kyselina. Strach. Obyčajný živočíšny strach, pred ktorým zbytočne hľadám únikovú cestu, pretože si ma i tak vždy znovu nájde. Nebadane sa vtiera do mojej duše a následne vytryskuje ako ničivý gejzír. Pri pohľade na Ivovu tvár, na hnev, ktorý ním lomcuje a ktorý sa mu tak okato premieta do držania tela a do pravidelných pohybov v kĺboch sánky, naberá môj strach na intenzite.

„Najradšej by som ich roztrhal v zuboch ako také štence a jedného dňa to aj urobím, prisahám, že hej,“ šepne výhražne. Všimnem si, ako tuho zatína päste, čím prezrádza úporný vnútorný boj. Aj keby chcel skryť, ako veľmi ho celá vec s mojimi spolužiakmi rozčuľuje, nedokázal by to.

„Nepreháňaj! Sú to len sprosté decká. Ak ich budem ignorovať, raz ich to vystrájanie omrzí, uvidíš. Je úplne zbytočné to riešiť. Okno dám z vreckového zaskliť a všetko bude okej.“

„Čo bude okej, Eva? Myslel som si, že ti už dali pokoj.“

„Ale áno, v podstate dali, iba občas majú potrebu predviesť sa. Asi len z nudy.“ Opäť zaklamem, len aby som odvrátila pohromu. Nestojím o to, aby môj brat vyrobil kovbojku. Vždy sa pri jeho snahe chrániť ma cítim trápne a čo je horšie, nikdy ma neminú následné intenzívnejšie útoky. Navyše ma jeho prchká povaha desí a bojím sa, aby nevyviedol nejakú hlúposť a nedoplatil na to.

„Ja im dám z nudy,“ zavrčí. „Potrebovali by poriadnu príučku, pretože zjavne nechápu, čo som im už toľko ráz hovoril po dobrom. Mala si ma hneď zavolať,“ nervózne pokrúti hlavou. „Nechápem, prečo si mi nepovedala, že ti stále ubližujú. Veď ja im dám, došľaka! Budú sa modliť, aby ma viac nestretli. Keď to s nimi nejde po dobrom, je najvyšší čas použiť silu.“

„Kašli na to a nechaj ich tak.“

„Robíš si srandu?“

„Nestoja za problémy, nik z nich za ne nestojí. Najlepšia taktika je nevšímať si ich, nereagovať, nehádať sa, nikoho predsa nemôže baviť donekonečna konať bez odozvy. Nemyslíš?“ Vstanem a niekoľkými krokmi zmažem vzdialenosť medzi nami. Jemne mu položím ruku na plece. Cítim, ako sa chveje, ako ho nezadržateľne premáha nápor hnevu a potreba biť sa za mňa až do poslednej kvapky krvi.

Načiahne sa ku mne, čím mi naznačí, aby som podišla ešte bližšie, aby som sa k nemu tesne pritúlila. Počúvňem ho a poslúšne mu vkláňnem do náručia. Hlavu si opriem o jeho tričko a nadýchnem sa dôverne známej vône.

Ivo bol vždy môj ochranca a ukázkový príklad veľkého brata. Už roky je na mňa hrozne háklivý, a ak sa mi niekto pokúša čo i len vlas na hlave skriviť, najradšej by ho zabil. Doslova. Do písmena. Tá jeho prchkosť je desivá, možno viac ako vyčíňanie spolužiakov. Keby vedel o všetkom, čo sa deje v škole, ktovie, kam až by to zašlo.

Chvíľku zotrívam v jeho tuhom objatí, dovolím, aby ma pohladil po hlave, a potom ho vyženie z izby.

„Prac sa už do postele, Ivo, treba nám ísť obom spať. Ráno musíme vstávať a zajtra nechcem vyzeráť ako mátoha, tak už bež.“

Prikývne, odtiahne sa, venuje ešte jeden rýchly pohľad pukline na okne a zmizne za dverami.

Obávam sa, že on to len tak nenechá. Až pridobre poznám brata, aby som si nahovárala, že to všetko strávi s chladnou hlavou, hoci ja by som najradšej na všetko zlé zabudla. Genetika však nepustí, Ivo sa tak veľmi poddal na otca, až sa mi chce kričať zúfalstvom, aby neskončil ako on.

Ach jaj!

* * *

Ráno ma nepočká. Zvyčajne raňajkujeme spolu, no dnes ma víta prázdna kuchyňa, ktorá vonia citrónom, lipou a čerstvo opečenými hriankami. Pozriem na stôl, okrem jedla mi tam nechal i niekoľko mincí, aby som mala na autobus. Vždy sa stará. Niekedy až príliš, no teraz ma jeho milé gesto istým spôsobom upokojí. Nech je Ivo, aký je, v tomto divnom svete predstavuje moju jediná istotu, jediný pevný bod, na ktorý sa môžem spoľahnúť. Keby som ho nemala, môj život by bol oveľa osamelejší a až priveľmi prázdny.

Nepremýšľam, prečo sa tak skoro vyparil preč, predpokladám, že si privstal do školy. Najem sa, umyjem, oblečiem. Prstami ako obvykle krátko prejdem po jazve na ľavom líci. Tiahne sa od ucha k nosu a už nie je taká výrazná ako kedysi. Vybledla. Všetko časom vybledne. Iba bolesť, ktorú mi pripomína vždy, keď ju zbadám v zrkadle, ostáva rovnaká.

Chvíľu sa pomocou po dome, vypočujem si zopár obľúbených skladieb a až potom vyrazím do školy aj ja. Potlačím každodennú nechuť ísť na vyučovanie, prikážem si zabudnúť na včerajší incident s oknom, pripomeniem si, že aj moji spolužiaci sú len ľudia, a na poslednú chvíľu dobehnem na autobus, ktorý sa už-už chystá opustiť zastávku.

V zadnom rade sedí Paula. Útla brunetka so zvláštnym zmyslom pre humor. Hlavou jej kývnem na pozdrav, no ona iba odvráti zrak. Nikdy neviem, ako sa zachová. Raz odzdraví, inokedy nie a ja to v snahe udržať naše vzťahy v medziach únosnosti skúšam s kývnutím takmer každé ráno.

Zvalím sa na sedadlo o niekoľko radov pred ňou. Batoh si položím na kolená a upriem zrak na okno.

„Včera sme boli trochu hýriť,“ ozve sa mi zrazu za chrbtom. Na krku pocítim teplý dych.

„To je fajn. Dúfam, že ste si to užili,“ poviem potichu a spomeniem si, ako vystrájali na ulici.

„Chceli sme ťa vytiahnuť von.“

Prekvapene sa k nej otočím. Moja reakcia ju očividne pobaví, pretože sa rozrehoce.

„Iba žartujem, o tvoju spoločnosť nestojíme,“ dodá rýchlo. „Nikomú z nás by ani len omylom nenapadlo ťahať sa s tebou ešte aj mimo vyučeka. Bohato stačí, že s tebou musíme byť v škole,“ veľavravne zagúľa očami. „Nemyslíš, že by bolo nad ľudské sily pozeráť sa na teba ešte aj cez víkend? Ble!“

Pomaly sa od nej odtiahnem. Dávam si však pozor, aby som nevyzerala dotknuto.

„To len Karči ťa spomínal. Vieš, on ťa spomína často. Hovorí: tá naša Evička je ale kus,“ napodobní jeho hlas, „kus totálne hnusnej baby.“ Opäť sa nahlas zasmeje. Niekoľko ľudí, deciek i dospelákov, sa otočí k nám, keď sa jej hlas rozľahne celým autobusom.

Tvárim sa, že ju nepočúvam. Nechcem ju počúvať. Nechcem vedieť, čo o mne Karči hovorí. Nechcem vedieť, čo o mne hovorí ktokoľvek z nich.

„A potom ešte: Evička-jazvička, z tej jej tváričky sa mi chce grcať,“ pokračuje Paula. Lutujem, že som si vybrala voľné sedadlá, a nie miesto vedľa niekoho cudzieho. Vtedy by si hádam nedovolila toľko rýpať a držala by jazyk na uzde.

Snažím sa nevšímať si ju. Sledujem pestrofarebnú ulicu plnú pestrofarebných ľudí náhliacich sa za povinnosťami a podlieham nástojčivému pocitu, že medzi nich nepatrím. Že som *iná*. Ten prívlastok som získala, život ma poznačil natoľko, že sa zmenilo nielen moje myslenie, ale i postoj, držanie tela, výraz tváre... minulosť sa podpísala pod všetko, čo robím, ako to robím a prečo. Nejde iba o jazvu na tvári, tú má mnoho ľudí. Mám čelo ociahované pomyselným znakom outsiderov. Masky nepomáhajú. Spurnosť nepomáha. Smola!

„Karči je z teba celý... ehm... ako to povedať. *Namäkkö*,“ Paula stále provokuje. Netuším, čo si chce dokázať. Nakláňa sa ku mne a ustavične mi čosi reční do ucha. „Ani sa mu nečudujem. To vieš, na každom rohu človek nestretne niekoho, ako si ty. Si jednoduchý *zjav*. Nepremýšľala si nad plastikou, Evička? Alebo nad šnúrkami od tenisiek? Možno by ukončili tvoje trápenie hneď a zaraz, čo povieš? Trochu by si zatriasla nohami a bolo by. Svet by bol zase o niečo krajší. Hm?“

„Už zmlkni, Paula! Smrdí ti z huby,“ vyšteknem, vstanem a postavím sa k dverám. Viac sa o ňu nezaujímam.

Keď ma o pár minút autobus vyplúje pred školou, prikážem si zvládnuť ďalší deň v tom nekonečnom zástupe sivých, monotónnych a bezútešných dneškov a odhodlane vykročím vpred. Nič ma dnu neťahá. Absolútne nič. Vlastne tú školu bezhranične nenávidím. Keby mi Ivo dovolil, dávno by som prestúpila na inú strednú, už mi nezáleží na tom, na akej priemyslovke si urobím maturitu, hlavne by som chcela mať pokoj. No on to vidí inak. Je bojovník do špiku kostí. Neznáša, keď sa ľudia vzdávajú, skláňajú hlavy a poddávajú sa okolnostiam. Ustavične do mňa vstępuje odvahu. Teda, snaží sa o to. Pravidelne mi opakuje, že sa mám stavať na odpor a nemám si nechať skákať po hlave, že mám byť sviňa aj ja, ak sú ostatní, že mám používať rovnaké zbrane a zasadiť tvrdé údery, keď si to situácia vyžaduje, ak si o to ktokoľvek koleduje, lebo vraj iba tak môžem prežiť so vztýčenou hlavou a bez ujmy na cti.

Lenže on nič nechápe, nevie, čo znamená mať za spolužiakov Karčiho a Dženu či ostatné decká z našej triedy. Nemá ani potuchy, aké to je denne čeliť ich útokom. Je hluchý, keď mu opakujem, že ja nepotrebujem prehlbovať konflikty, ale práve naopak, chcem ich riešiť. Túžim nájsť medzi ostatnými deckami spriaznenú dušu, s ktorou by som sa chichúňala poza chrbty profákov, s ktorou by som obdivovala bohovsky pekných štvrtákov a s ktorou by som splietala plány na poobedia.

Keby sa Ivo aspoň snažil pochopiť ma.

Paula ma dobehne na parkovisku a zozadu ma capne po chrbte.

„Švihaj, Evička, lebo budeš meškať!“ neodpustí si. „Všetci sa už teraz nevieme dočkať, ako s tebou zasadneme do lavíc.“

„Daj si pohov,“ zamrmlam.

„Karči je už určite celý žeravý.“

Iba povzdychnem, počkám, kým prejde okolo, a až potom opäť vykročím.

Neochotne vbehnem do hlavnej budovy školy a zbytočne sa nezdržiavam. Chladný priestor vstupnej haly zaplňa džavot tínedžerov. Prebehnem po nich očami a prederiem sa pomedzi skupinky k šatni, ktorá je na opačnom konci vestibulu. Snažím sa byť nenápadná, presne ako vždy. Kloním hlavu, plecica mierne nahrbené, pramene dlhých vlasov spustené do tváre. Keby som mohla, stala by som sa priehľadnou ako sklo. Netúžim po pozornosti. A hlavne nie od spolužiakov, ktorí mi tak často prejavujú svoje *sympatie*.

* * *

Keď o pár minút vystupujem po schodoch k svojej triede, zbadám Iva. Stojí na konci chodby, svojím mohutným telom pritláča Karčiho k stene a jednou rukou ho drží za krk. V zlomku sekundy ma ovládne panika. Rozbehnem sa za bratom a modlím sa, aby Karči jeho útok prežil.

Vrhnem sa na Iva a pokúšam sa ho odtriahnuť od spolužiaka. Na okamih mi padne pohľad na Karolovu tvár, v ktorej badám strach, a to je to najhoršie, čo v nej môžem nájsť. Toto mi nikdy neodpustí. Roztrhá ma na kusy. Zaživa.

Dopekla!

„Ivo, prestaň,“ skríknem. „Prestaň! Počuješ?“ Nalieham, mykám ním, no trvá celú večnosť, kým ma vôbec zaregistruje. Hnev mu celkom zatemnil myseľ. Keď je rozzúrený, nepozná zľutovanie, nevníma okolitý svet, je ako v tranze. Len on a hnev.

Až keď uvidím, ako jeho prsty povolia a prestanú tuho zvierat' Karolov krk, dovlím si vydýchnuť.

Karči zachrčí, odsotí Iva nabok a prehne sa do predklonu. Tvár má červenú a dych ťažký, namáhavý. Pomyslím si, že Ivo mu prisilno stisol hrdlo.

Rýchlo brata objímam, pažami ho mocne zovriem v náručí a šeptom opakujem, že už je všetko v poriadku, že už je všetko okej. Pomyslím si, aké šťastie, že sa v blízkosti nenachádzal nik z profesorov, snád' sú všetci ešte stále v zborovni či vo svojich kabinetoch, pretože toto by bol problém veľký ako svet.

„Je to magor,“ ozve sa Karolovo zaprskanie. Úchytkom si všimnem, ako mu začnú na pomoc pribiehať viacerí spolužiaci. Je mi smiešne, že sa doteraz skrývali v triede a hrali sa na hluchých a slepých. Zbabelci!

Na tele cítim Ivove napnuté svaly a vo vlasoch jeho zrýchlený dych.

„Pod', musíš vypadnúť,“ chlácholím ho jemne. Výčitky by nemali zmysel, len čo by som nimi priliala do ohňa, ktorý mu tlie v srdci a spaľuje všetok zdravý rozum. „Môže z toho ešte byť poriadny malér, radšej pod' rýchlo preč.“

„Mal som chuť zadrhnúť ho ako takú prašivú sviňu. Nik nemá právo ubližovať ti!“

„Ja viem, ja viem,“ prikyvujem aj naďalej, len aby som ho upokojila, a pomaly ho tlačím dolu schodmi.

„Zaslúžil by si!“ prská.

„Možno, ale teraz sa hlavne upokoj. Nikomu nepomôže, ak mu ublížiš.“

„Vedieť, aké je poníženie,“ pokračuje po svojom, akoby ani nevnímal, čo mu hovorím. „Ale zakúsil ho. Zakúsil! Až tak ocha-bol pod mojimi rukami,“ spokojne sa zasmieje. „Sráč to je, čo si dovoľuje na bezbranné baby, a pritom má v gatiach, keď má možnosť biť sa so seberovným. Zaujímalo by ma, či sa fakt nedošťal.“

Pomyslím si, že je to celé choré, aj Ilove reči, ale nepoviem už nič. Našťastie brat viac neprotestuje, vytisnem ho cez hlavný vchod a môžem sa vrátiť do triedy. Do jamy ľavej.

* * *

Počkám, kým zazvoní na hodinu, vkĺznem do triedy a sadnem si do svojej lavice vzadu pri okne. Z tašky vytiahnem knihu. Zošit. Pero. A potom sa nezmyselne prehrabávam jej obsahom len preto, aby som mala zámienku zostať skrčená pod lavicou. Nemám odvahu narovnať sa a obzrieť sa po triede. Bojím sa, že sa mi pohľad stretne s Karolovým. A práve teraz mi pripadá hlúpe a nerozvážne akokoľvek ho provokovať.

Až keď začujem klopot opätkov o podlahu, dovolím si trochu sa uvoľniť. Znie ako rajska hudba. Slovenčinárka Drábová lадným krokom prepláva uličkou medzi lavicami a postaví sa za katedru.

V tej chvíli k nej vzhliadnem ako k nebeskej bytosti. Viem, že počas najbližších štyridsiatich piatich minút mi nič zlé od spolužiakov nehrozí, s úľavou si teda vydýchnem, že aspoň nateraz som vyviazla s celou kožou.

Ako však prežijem nasledujúcu prestávku, netuším. Už teraz mi pri pomyslení na ďalšie zvonenie vnútro zvierá bolestivý kŕč.

Snažím sa sústrediť na Drábovej výklad o akomsi literárnom diele, no nedarí sa mi, ustavične mám pred očami Karčiho výraz

tváre, keď ho Ivo takmer zahrdúsil. Je mi jasné ako facka, že Ivo prestrelil. A že si to odseriem ja.

„Vďaka, bráško,“ zamrmlm si popod nos nečujne. Som si istá, že keby sa do toho brat nemiešal, mohlo byť všetko ľahšie. Karči by utrúsil zopár uštipačných poznámok na moju adresu, možno by predviedol niekoľko provokačných pohybov a nechutne na mňa zakrútil jazykom, no tým by to haslo a teraz by som sa netriasla strachom.

„Blahová, snívate s otvorenými očami?“ doľahne ku mne slovenčinárkin hlas. Ihneď spozorniem a obrátim k nej zrak, ktorý som doteraz upierala niekam pred seba.

„Prepáčte, ja...“ zahabkám.

„Poďte nám prečítať úryvok z tejto knihy! Stavím svoj mizerný plat, že ani neviete, o čom tu vykladám.“

Rozpačito sa usmejem, s hrmotom vyleziem z lavice a rezkým krokom sa ponáhľam dopredu. Práve prechádzam okolo Karolovej lavice, keď sa to stane. Len na zlomok sekundy poľávim v ostražitosti, len na malú chvíľu sa viac sústredím na profesorku ako na nebezpečenstvo, ktoré mi hrozí, a on to využije. Zrazu mi noha o čosi zavadí, stratím rovnováhu a zletím na najbližšiu lavicu. Nestihnem sa zachytiť dostatočne rýchlo, aby som zabránila nárazu, a ľavou stranou tváre škaredo zavadím o jej roh.

Do líca mi v momente vystrelí ostrá bolesť, akoby mi vrazili tesne pod oko tvrdý kôl.

Naokolo sa rozhostí ticho, len ja kvíľivo zastonám.

Viem pridobre, čo sa stalo, kto mi vsunul nohu do cesty. Okamžite sa začnem zviechať zo zeme, nechcem, aby ma ostatní videli v takomto stave dlhšie, ako je potrebné. Nenávidím pocit porážky, hanby a potupy. Vždy ma doháňa k slzám. No teraz sa držím. Pevne zatínam zuby, zhlboka sa nadychujem v márnej snahe uľaviť si od bolesti a nútím sa viac nevydať ani jedno hlasné syknutie.

Zrazu ku mne niekto pristúpi a začne mi pomáhať na nohy. Karči.

„Toto je len predohra, dievčatko,“ šepne zlovestne.

Rýchlo sa otočím a odstrčím ho. Karol sa hrá na starostlivého a tá jeho pretváрка sa mi hnusí zo všetkého najviac. Pred profesorami vie zahrať dokonalé divadlo. Najradšej by som mu za to napľúla do tváre, rovno medzi oči!

Nepoviem mu však nič a ani nič neurobím, roky ma totiž naučili, že najlepšie je mlčať a nebrániť sa, neprovokovať, nedopriať mu žiadny pocit uspokojenia, lebo tuším, že práve moje mraučkanie, slzy a nešťastný výraz by ho vyvolali.

Počastujem ho ľadovým pohľadom a vzpriamim sa.

„Panebože, Blahová, čo to vyvádzate?“ Prirúti sa ku mne profesorka, „Ešte dobre, že ste si nerozbili hlavu. Ukážte, neporanili ste sa?“ Chytí ma za bradu a prezrie mi tvár.

„Iba som zakopla. Nič mi nie je. Len...“

„Chodte sa umyť! Máte pod okom nepekný škrabanec a tečie vám z neho krv. Nebolí vás hlava? Tvrdo ste sa udreli, prečo si nedávate väčší pozor? Ak by vám prišlo nevoľno, tak...“

„Som v poriadku.“

„Nezavolám radšej lekára?“ vytiahne z vrecka na károvaných nohaviciach mobil.

„Veď vám hovorím, že som *v poriadku*,“ skočím jej do reči. „Naozaj mi nič nie je, iba som sa trochu udrela.“

„Tak sa bežte umyť! Keby sa vám začala točiť hlava alebo vám prišlo zle od žalúdka, ihneď sa mi ohláste. Rozumiete?“

Prikývnem, počúvnem ju a vyjdem z triedy von. Zavriem sa na záchodoch, tvár si umyjem studenou vodou a až potom sa odvážim pozrieť do zrkadla. Líce mi začína opúchať, mám ho červené a na dotyk bolestivé. Au!

Opäť si uvedomím, že Karola a tú jeho hlúpu bandu vrátane Pauly nenávidím z celej celučičkej duše.

Chrbtom sa opriem o vykachličkovanú stenu a pozerám na svoj odraz v zrkadle. Nie som predsa až taký odľud. Alebo áno?

Kým som neprišla na strednú školu, nikdy som nemala problémy so začlenením sa do kolektívu, dokonca som bývala obľúbená. Neviem, kde som spravila chybu, že je to teraz inak. Skutočne som sa až tak veľmi zmenila?

Možno by som si mala vziať k srdcu Ivove slová a prestať sa uťahovať do ústrania. Ktovie, či nemá pravdu a či by sa všetko nezmenilo, keby som ukázala, že sa nebojím a viem bojovať o svoje miesto na zemi.

Zo zamyslenia ma vytrhne zaškrípanie pántov dverí. Dnu vojde Jana.

„Drábová ma sem poslala. Mám ťa skontrolovať,“ povie na vysvetlenie. „Bojí sa, aby si neodpadla.“

Úkosom na ňu pozriem a radšej nehovorím nič, iba pokrútim hlavou.

„Prehnal to,“ nadhodí, keď si všimne moje líce.

„Iba teraz?“ precedím a vystrúham znechutenú grimasu. Ani neviem, prečo sa s ňou vôbec bavím, patrí predsa k nim, isto im poobede detailne opíše, v akom stave ma našla, a určite nezabudne preháňať, len aby ma strápnila.

Mykne plecami. Rukou si uhladí vlasy za ucho a potom sa objíme v obrannom geste. Prenesie váhu z nohy na nohu, urobí krok ku mne. Trochu ma tým zmätie, nemyslela som si, že aj z nej môže sálať neistota.

„Môžeš sa vrátiť a zopakovať jej, že som v poriadku, nemusíš ma strážiť,“ navrhnem. „Zbytočne tu márneš čas.“

„Dostala som to príkazom,“ oponuje. „Pre istotu. Ak by sa ti predsa len zatočila hlava.“

„Myslím, že tu som v oveľa väčšom bezpečí ako v triede.“ Hlas mám nevraživý, plný potlačovanej bolesti. Uvedomujem si, že Jana tentoraz za nič nemôže, no príval hnevu je natoľko silný, že ho nedokážem zastaviť. A vlastne ani nechcem, pretože niekedy je fajn, dokonca príjemné a oslobodzujúce, dať voľný priechod emóciám, nech sú hocikaké.